

Arrest

nr. 139 959 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980; betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

I

Reden(en):

Verzoekster haalt geen buitengewone omstandigheid aan die hij hem zou kunnen vrijstellen van de verplichting om de machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hij beroept zich ook op artikel 8 EVRM, maar zij toont niet aan dat hij valt onder de bescherming van dit artikel.

De elementen die wijzen op de integratie van betrokkene - dat hij in België verblijft, sociale banden heeft, een blanco strafregister heeft- behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 "

1.3. Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen de ontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 24 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat het beroep gericht tegen het voormelde bevel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd naar zijn standpunt omtrent de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, beperkt de raadsman van de verzoekende partij er zich toe de samenhang van de twee bestreden beslissingen toe te lichten en te verwijzen naar het verzoekschrift.

De vaststelling van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij belang heeft bij de huidige vordering aangezien zij gedwongen zal worden terug te keren naar haar land van herkomst waarmee zij sinds jaren geen banden meer heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

Ook in de uiteenzetting van haar enig middel in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is dan ook gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De ontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) staat evenwel niet ter discussie.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van de hoorplicht aanvoert.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde bepalingen en beginselen en met betrekking tot de hoorplicht, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze zijn gemotiveerd, waarna zij opnieuw een theoretische uiteenzetting geeft over een afdoende motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing schaars gemotiveerd is en de weerhouden motivering niet afdoende is, dat immers iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid haar beslissingen dient te motiveren op een afdoende wijze en bij de beoordeling van de elementen van het dossier, zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijf van verzoekende partij, elke rechtsonderhorige in de mogelijkheid dient te stellen zijn dossier aan te vullen en bijkomende stukken toe te voegen aan het dossier, dat dit *in casu* geenszins het geval is, nu zij *pro forma* door de verwerende partij afgewezen worden zonder dat men haar in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens nader toegelicht waarom de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is volledig, pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Met het uitvoerige theoretische betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. De verzoekende partij maakt daarnaast niet aannemelijk dat verwerende partij enig gegeven dat zij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aanvoerde over het hoofd heeft gezien of niet zorgvuldig heeft onderzocht. Zij houdt tevens ten onrechte voor dat zij niet de kans had om "*bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen*". Zij kon immers alle inlichtingen die zij als dienstig beschouwde aanbrengen bij het indienen van haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en zij kon deze aanvraag verder met stukken onderbouwen tot op het ogenblik dat verwerende partij een beslissing nam.

Waar de verzoekende partij aldus zeer summier stelt dat bij de beoordeling van de elementen van het dossier, zeker gelet op het ernstig effect op haar verblijf, zij in de mogelijkheid moet gesteld worden het dossier aan te vullen en bijkomende stukken te voegen en dat haar aanvraag *pro forma* werd afgewezen zonder haar in de gelegenheid te stellen om bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, dient de Raad vast te stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretische en algemene discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu de verzoekende partij geenszins verduidelijkt welke gegevens zij dan had toegevoegd en wat de relevantie daarvan zou zijn geweest en nu de bestreden beslissing werd genomen in het kader van een door de verzoekende partij zelf ingediende aanvraag, zodat niet kan worden ingezien wat de verzoekende partij belette om haar aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtte.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.5. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 06, 247). *In casu* berust de bestreden beslissing op een verzoek van de verzoekende partij om haar een voordeel toe te kennen, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie, zodat de verzoekende partij te dezen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kan aanvoeren, des te meer daar het ganse betoog van de verzoekende partij omtrent de hoorplicht beperkt blijft tot een theoretische discussie.

Een schending van de hoorplicht ligt niet voor.

4.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich wat betreft *"het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel"* beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Hoewel het verzoekschrift op dit punt wel een omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde beginselen zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending zou wensen aan te voeren van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

4.7. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER